

Boek 29.

De blauwe Ridder.

+ De banieren naar haverland +

Hoofdstuk 1 – Een koninkrijk in rouw

Nog voordat de ochtendnevel boven de verbrande akkers van Eikenbroek was verdwenen, begon de grote klok van de dorpskerk te luiden. Niet snel en waarschuwend, zoals tijdens de aanval, maar langzaam, met lange stiltes tussen iedere slag. Het geluid droeg over de zwartgeblakerde velden, langs de herstelde daken en tot diep tussen de bomen. Iedereen die het hoorde, begreep wat het betekende. Koning Karel was gestorven. Eerst bleven de mensen zwijgend voor hun huizen staan. Daarna knielden sommigen langs de weg, terwijl anderen hun hoofd bogen en elkaar vasthielden. Koninklijke soldaten bonden zwarte rouwbanden om hun bovenarmen. De mannen van de Witte Boom deden hetzelfde, alsof het donkergekleurde linnen kon uitdrukken wat niemand onder woorden kon brengen.

In de stenen schuur waar Karel zijn laatste uren had doorgebracht, stond Victoria naast zijn opgebaarde lichaam. Zijn wonden waren verzorgd en het bloed was van zijn gezicht gewassen. Over zijn borst lag de koninklijke mantel, met de gouden leeuw zichtbaar in het bleke ochtendlicht. Victoria streek eenmaal met haar vingers langs zijn hand, maar hilde niet waar de dienaren en wachters haar konden zien. Haar verdriet zat in de stilte van haar bewegingen en in de moeite waarmee zij zich uiteindelijk van hem losmaakte. Buiten werden zes paarden voor een gesloten rouwkoets gespannen. Daaromheen stelde de Leeuwengarde zich op. Karel moest naar de Koningsstad worden gebracht, zodat het volk afscheid kon nemen van de koning die jarenlang over Arkenland had gewaakt.

Thomas stond met Anne bij de deur van de schuur. Hij had nog maar kortgeleden naast haar gestaan bij het lichaam van boer Willem; nu voelde het alsof opnieuw een vader uit hun leven werd weggerukt. Anne sloeg haar arm om hem heen en Thomas trok haar dicht tegen zich aan. Hij schaamde zich niet voor de tranen in zijn ogen. Anne evenmin. Zij drukte haar gezicht tegen zijn borst en fluisterde dat hij dit verdriet niet alleen hoefde te dragen. Thomas kustte haar zacht op het haar en hield haar vast, terwijl de klokken bleven luiden. Rond hen stonden Lucas en Mia dicht bij elkaar. Mia hield Lucas' hand vast, en de ervaren soldaat liet haar niet los.

Toen Victoria naar buiten kwam, wachtte Willem haar onderaan de stenen treden op. Hij droeg nog geen kroon, alleen een donkere mantel en een zwarte band om zijn arm. Victoria omhelsde hem lang. Zij wilde dat hij met haar meeging, maar Willem schudde langzaam zijn hoofd. De mannen die Karel hadden laten aanvallen, waren nog vrij en ieder verloren uur gaf hun tijd om zich te verschansen of opnieuw toe te slaan. “Breng vader thuis,” zei hij schor. “Ik zorg dat zijn moordenaars niet verdwijnen.”

De rouwkoets kwam langzaam in beweging. Soldaten knielden, dorpelingen bogen hun hoofd en de aanwezige banieren zakten tot dicht boven de modder. Thomas legde een hand op Willems schouder toen de stoet tussen de bomen verdween. Geen van beiden sprak. Boven Eikenbroek bleven de klokken luiden, en van dorp tot dorp werd hun boodschap overgenomen, totdat heel Arkenland wist dat het tijdperk van koning Karel voorbij was.

Hoofdstuk 2 – Willem zonder kroon

In de grote zaal van Armands burcht brandden veel kaarsen, maar toch leek het vertrek donker. Van buiten klonk nog altijd het trage luiden van de kerkklok. Aan de lange tafel lagen kaarten, haastig geschreven berichten en lijsten met namen van gesneuvelde soldaten. Rondom stonden koninklijke officieren, raadgevers, Armand, Lucas, Sven en Thomas. Niemand ging zitten. Aan het hoofd van de tafel stond Willem, gekleed in dezelfde donkere mantel waarin hij de rouwkoets had uitgezwaaid. Er rustte geen kroon op zijn hoofd en er was nog geen priester geweest die hem tot koning had gezalfd, maar toch wachtten alle aanwezigen op zijn woorden.

Die stilte drukte zwaarder op hem dan een bevel ooit had gedaan. Willem keek naar de kaart van Arkenland, maar telkens zag hij het gezicht van zijn vader. Nog geen dag geleden had Karel zijn hand vastgehouden. Nu werd zijn lichaam naar de Koningsstad gebracht, terwijl Willem moest beslissen welke poorten gesloten en welke troepen verplaatst moesten worden. Een raadgever vroeg of de hoofdstad extra bescherming nodig had. Een kapitein wilde weten wie het bevel over het vijfde regiment kreeg. Iedereen sprak beheerst, maar iedere blik vertelde hetzelfde: zij wachtten niet langer op de prins. Zij wachtten op hun koning.

“Sluit alle westelijke wegen,” zei Willem hard. “Laat iedere reiziger aanhouden en doorzoek elke wagen. Wie weigert mee te werken, wordt gevangengezet.” Zijn stem klonk vast, maar Thomas hoorde de woede eronder. Toen een officier voorstelde eerst onderscheid te maken tussen verdachte groepen en gewone boeren, sloeg Willem zijn hand op de tafel. “Mijn vader is vermoord omdat wij te lang voorzichtig zijn geweest.”

De zaal werd stil. Thomas voelde Anne’s hand kort op zijn arm voordat hij naar voren stapte. Haar aanraking gaf hem de rust om niet als bevelhebber, maar als broer te spreken. “Karel heeft ons iets anders geleerd,” zei hij. Willem keek hem scherp aan, alsof zelfs Thomas op dat moment een tegenstander kon worden. “Hij waarschuwde dat verdriet nooit alleen de richting van een rijk mag bepalen. Wanneer wij iedereen behandelen als vijand, geven wij zijn moordenaars precies wat zij willen: angst, wantrouwen en een verdeeld volk.”

Willems kaken spanden zich. “En als voorzichtigheid hen laat ontsnappen?”

“Dan zoeken we sneller en slimmer,” antwoordde Thomas. “Maar we straffen geen onschuldigen omdat wij pijn hebben.”

Lange tijd zei Willem niets. Daarna liet hij zijn blik over de officieren gaan. Zijn volgende woorden klonken zachter, maar sterker. Alleen verdachte wagens zouden worden onderzocht. Boeren en vluchtelingen mochten niet zonder reden worden lastiggevallen. De poorten van de Koningsstad kregen versterking en Sven moest alle aanwijzingen opnieuw verzamelen.

Toen de raadgevers vertrokken, bleef Willem bij de tafel staan. “Ik weet niet of ik dit kan,” fluisterde hij. Thomas ging naast hem staan. “Dat hoef je vandaag nog niet te weten. Vandaag hoef je alleen niet alleen te beslissen.” Voor het eerst die ochtend verdween de hardheid uit Willems gezicht. Hij droeg nog geen kroon, maar hij had wel zijn eerste besluit genomen als de man die haar spoedig zou moeten dragen.